

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De altioribus rebus & occultis iudicijs Dei non scrutandis. Iviii

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

3. Anima quior esto, & ad maiorem sustentiam accingere. Non est totum frustratum, si te sapius percipis tribulatum vel grauius tentatum. Homo es, & non Deus; caro es, non angelus. Quomodo tu posses semper in eodem statu virtutis permanere, quando hoc defuit angelo in caelo, & primo homini in paradiso? Ego sum, qui moerentes erigo sospitate; & suam cognoscentes infirmitatem, ad meam proueho diuinitatem.

4. Domine, benedictum sit verbum tuum, dulce super mel & fauum ori meo. Quid facerem in tantis tribulationibus & angustiis meis, nisi me confortares tuis sanctis sermonibus? Dummodo tandem ad portum salutis perueniam, quid cura est, quae & quanta passus fuero? Da finem bonum, da felicem ex hoc mundo transitum. Memento mei Deus meus, & dirige me recto itinere in regnum tuum. Amen.

CAPVT LVIII.

De altioribus rebus & occultis iudicijs Dei non scrutandis.

1. **F**lli, caueas disputare de altis materijs, & de occultis Dei iudicijs, cur iste sic relinquitur, & ille ad tantam gratiam assumitur: cur etiam iste tantum affligitur, & ille tam eximie exaltatur. Ista omnem humanam facultatem excedunt, nec ad inuestigandum iudicium diuinum vlla ratio praeualeret vel disputatio. Quando ergo haec tibi suggerit inimicus, vel etiam quidam curiosi inquirunt homines, responde illud Prophetae: *Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum.* Et illud: *Iudicia Domini vera, inuestigata in semetipsa.* Iudicia mea metuenda sunt, non discutenda, quia humano intellectui sunt incomprehensibilia.

2. Noli etiam inquirere, nec disputare de meritis sanctorum, quis alio sit sanctior, aut quis maior fuerit in regno caelorum. Talia generant sepe lites & contentiones inutiles, nutriunt quoque superbiam & vanam gloriam. Vnde oriuntur inuidiae & dissensiones, dum iste illum sanctum, & alius alium conatur superbe preferre. Talia autem velle scire & inuestigare, nullum fructum afferunt, sed magis sanctis displicent. Quia non sum Deus dissensionis, sed pacis, quae pax magis in humilitate vera, quam in propria exaltatione consistit.

3. Quidam zelo dilectionis trahuntur ad hos vel ad illos ampliori affectu, sed humano potius quam diuino. Ego sum, qui cunctos condidi sanctos; ego donavi gratiam; ego praestiti gloriam. Ego noni singulorum merita; ego praeueni eos in benedictionibus dulcedinis meae. Ego praesciui dilectos ante secula; ego eos elegi de mundo, non ipsi me praelegerunt. Ego vocavi per gratiam,

gratiam, attraxi per misericordiam. Ego perduxī eos per tentationes varias. Ego infudi consolationes magnificas. Ego dedi perseverantiam; ego coronavi eorum patientiam.

4. Ego primum & nouissimum agnosco: ego omnes inæstimabili dilectione amplector. Ego laudandus sum in omnibus sanctis meis: ego super omnia benedicendus sum & honorandus in singulis, quos sic gloriosè magnificavi & predestinaui, sine ullis præcedentibus proprijs meritis. Qui ergo vnum de minimis meis contempserit, nec magnum honorat; quia pusillum & magnum ego feci. Et qui derogat alicui sanctorum, derogat & mihi, & cæteris omnibus in regno cælorum. Omnes vnum sunt per charitatis vinculum: idem sentiunt, idem volunt, & omnes in vnum se diligunt.

*Iacobi 2.
Sap. 9.*

5. Adhuc autem (quod multo altius est) plus me quàm se & sua merita diligunt. Nam supra se rapti, & extra propriam dilectionem tracti, toti in amorem mei pergunt, in quo & fruiuè quiescunt. Nihil est, quod eos auertere possit aut deprimere; quippe qui æterna veritate pleni, igne ardescunt inextinguibilis charitatis. Taceant igitur carnales & animales homines de sanctorum statu differere, qui non norunt nisi priuata gaudia diligere. Demunt & addunt pro sua inclinatione, non prout placet æternæ veritati.

6. In multis est ignorantia, eorum maximè qui parum illuminati, raro aliquem perfectæ dilectione spirituali diligere norunt. Multum adhuc naturali affectu & humana amicitia, ad hos vel ad illos trahuntur: & sicut in inferioribus se habent, ita & de cælestibus imaginantur. Sed est distantia incomparabilis, quæ imperfecti cogitant, & quæ illuminati viri per reuelationem supernam speculantur.

7. Caue ergo fili de istis curiosè tractare, quæ tuam scientiam excedunt: sed hoc magis satage & intende, vt vel minimus in regno Dei queas inueniri. Et si quisquâ sciret, quis alio sanctior esset, vel maior haberetur in regno cælorum: quid ei hæc notitia prodesset, nisi se ex hac cognitione coram me humiliaret, & in maiorem nominis mei laudem exurgeret? Multo acceptius Deo facit, qui de peccatorum suorum magnitudine, & virtutum suarum paruitate cogitat, & quàm longè à perfectione sanctorum distat, quàm is, qui de eorum maioriâ vel paruitate disputat. Melius est sanctos deuotis precibus & lachrymis exorare, & eorum gloriosa suffragia humili mente implorare, quàm eorum secreta vana inquisitione perscrutari.

Ecclesi. 1.

8. Illi bene & optimè contentantur, si homines scirent contentari, & vaniloquia sua compefcere. Non glorientur de pro-

D d

pria

prijs meritis, quippe qui sibi nihil bonitatis ascribunt, sed totum mihi: quoniã ipsis cuncta, ex infinita charitate mea donauit. Tanto amore diuinitatis & gaudio supereffluenti replentur, ut nihil eis desit gloriæ, nihilque possit deesse felicitatis. Omnes sancti quanto altiores in gloria, tanto humiliores in seipsis, & mihi viciniore & delectiores existunt: ideoque habes scriptum: *Quia mittebant coronas suas ante Deum, & ceciderunt in facie suas coram agno, & adorauerunt uiuentem in secula seculorum.* Multi quærunt, quis maior sit in regno Dei: qui ignorant, an cum minimis erunt digni computari.

Apo. 4.

9. Magnum est vel minimum esse in cælo, ubi omnes magni sunt: quia omnes filij Dei vocabantur, & erunt. Minimus erit in mille, & peccator centum annorum morietur. Cum enim quærerent discipuli, quis maior esset in regno cælorum? tale audierunt responsum: Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli, non intrabitis in regnum cælorum. Quicumque ergo humiliauerit se sicut paruulus iste, hic maior est in regno cælorum.

Matth. 18.

10. Væ eis, qui cum paruulis humiliare se sponte dedignantur, quoniam humilis ianua regni cælestis, eos non admittet intrare. Væ etiam diuitibus, qui habent hic consolationes suas: quia pauperibus intrantibus in regnum Dei, ipsi stabunt foris euilantes. Gaudete humiles & exultate pauperes, quia uestrum est regnum Dei, si tamen in veritate ambulatis.

Matth. 6.

Matth. 5.

CAPVT LIX.

Quid omnis spes & fiducia in solo Deo est figenda.

1. Domine, quæ est fiducia mea, quam in hac vita habeo? Aut quod maius solatium meum ex omnibus apparentibus sub cælo? Nõnne tu Domine Deus meus, cuius misericordiæ non est numerus? Vbi mihi bene fuit sine te? Aut quando male esse potuit præsentem te? Malo pauper esse propter te, quàm diues sine te. Eligo potius tecum in terra peregrinari, quàm sine te cælum possidere. Vbi tu, ibi cælum; atque ibi mors & infernus, ubi tu non es. Tu mihi in desiderio es: & ideo post te gemere, clamare, & exorare necesse est. In nullo denique possum plenè confidere, qui in necessitatibus auxilietur oportunis, nisi te solo Deo meo. Tu es spes mea, tu fiducia mea: tu consolator meus & fidelissimus in omnibus.

Phil. 2.

2. Omnes, quæ sua sunt, quærunt: tu salutem meam & profectum meum solummodo præterdis, & omnia in bonum mihi conuertis. Etiam si varijs tentationibus & aduersitatibus exponas, hoc totum ad utilitatem meam ordinas, qui mille modis dilectos